

3. Kas lähtuda tuleb sellest, et kaubasaaja, kes omandas kauba või valdab kaupa, mille vedu on teadaolevalt toimunud TIR-märkmiku alusel, kuid mille puhul ei ole tuvastatud, et seda oleks sihttolliasutusele esitatud või seal transiidiprotseduuriks registreeritud, on ainuüksi nende asjaolude tõttu isik, kes oleks pidanud teadma, et kaup on tollijärelevalve alt välja viidud, ja kas teda tuleb pidada solidaarvõlgnikuks [nõukogu määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik] artikli 203 lõike 3 kolmanda taande tähenduses koosmõjus artikliga 213?
4. Kui kolmandale küsimusele vastatakse jaatavalt: kas asjaolu, et tolliasutus jätab tollivõla tasumise nõude kõnealusele kaubasaajale esitamata, ei luba tekkida – ka tolliseadustiku rakendusmääruse artikli 457 lõikega 2 reguleeritud – garantiitühingu vastutusel [TIR-konventsiooni] artikli 1 punkti 16 alusel?

⁽¹⁾ Nõukogu 25. juuli 1978. aasta määrus (EMÜ) nr 2112/78, millega kiidetakse heaks 14. novembri 1975. aasta Genfi tollikonventsioon TIR-märkmike alusel toimuva rahvusvahelise kaubaveo kohta (TIR-konventsioon) (EÜT 1978, L 252, lk 1, ELT eriväljaanne 02/01, lk 208).

⁽²⁾ Komisjoni 2. juuli 1993. aasta määrus (EMÜ) nr 2454/93, millega kehtestatakse rakendussätted nõukogu määrusele (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT 1993, L 251, lk 1; ELT eriväljaanne 02/06, lk 3).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Supreme Court (Iirimaa) 2. mail 2016 – Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston versus T. G. Brosman

(Kohtuasi C-251/16)

(2016/C 243/24)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Supreme Court

Põhikohtuasja pooled

Kaebajad: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Vastustaja: T. G. Brosman

Eelotsuse küsimused

1. Kas õiguse kuritarvitamise keelu põhimõte, mille kohta on Euroopa Kohtu otsuses Halifax leitud, et see on kohaldatav käibemaksu valdkonnas, on vahetult kohaldatav üksikisiku suhtes, kui puudub siseriiklik – seadusandlik või kohtupraktikast tulenev – meede, mis selle põhimõtte kehtestaks, olukorras, kus müügieelsete tehingute ja ostjatega sõlmitud müügitehingute (millele viidatakse koos kui „kaebajate tehingutele”) uuesti määramine nii, nagu seda nõuab Commissioners, tekitab kaebajatele käibemaksukohustuse, juhul kui selline maksukohustus ei oleks tekkinud asjassepuutuval ajal kehtinud siseriikliku õiguse normide nõuetekohasel kohaldamisel kaebajate tehingutele?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on, et õiguse kuritarvitamise keelu põhimõte on üksikisiku suhtes vahetult kohaldatav, isegi kui puudub seda põhimõtet kehtestav – seadusandlik või kohtupraktikast tulenev – siseriiklik meede, siis kas see põhimõte oli piisavalt selge ja täpne, et seda kohaldada kaebajate tehingutele, mis tehti enne seda, kui Euroopa Kohus tegi otsuse kohtuasjas Halifax ja eelkõige arvestades õiguskindluse ja kaebajate õiguspärase ootuse kaitse põhimõtteid?
3. Kui õiguse kuritarvitamise keelu põhimõte on kohaldatav kaebajate tehingutele, nii et need tuleb uuesti määratleda:
 - a) milline on õiguslik mehhanism, mille abil tuleb määrata ja koguda apellantide tehingutelt tasumisele kuuluv käibemaks, kui võrd siseriikliku õiguse alusel ei kuulu käibemaks üldse tasumisele, määramisele ega kogumisele ja
 - b) kuidas peavad siseriiklikud kohtud sellise maksukohustuse kehtestama?

4. Kas selleks, et tuvastada, kas kaebajate tehingute tegelik eesmärk oli maksusoodustuse saamine, peaks siseriiklik kohus analüüsima müügieelseid tehinguid (mille puhul ta on leidnud, et need sõlmiti üksnes maksudega seotud põhjustel) eraldiseisvalt või tuleb analüüsida kaebajate tehinguid kogumis?
5. Kas käibemaksuseaduse § 4 lõiget 9 tuleb pidada siseriiklikuks õigusnormiks, mis võtab kuuenda direktiivi ⁽¹⁾, olenemata sellest, et see on vastuolus kuuenda direktiivi artikli 4 lõikega 3 ja selle nõuetekohase kohaldamise korral koheldaks kaebajaid seoses enne kinnisasjade esmast kasutuselevõttu toimunud võõrandamisega maksukohustuslastena, sõltumata sellest, et on toimunud eelnev kasutus, mis oli maksustatav?
6. Juhul kui § 4 lõige 9 on kuuenda direktiiviga vastuolus, siis kas sellele lõikele tuginevad kaebajad on toime pannud õiguse kuritarvitamise, mis on vastuolus Euroopa Kohtu otsuses Halifax tunnustatud põhimõtetega?
7. Teise võimalusena, juhul kui § 4 lõige 9 ei ole kuuenda direktiiviga vastuolus, kas kaebajad on saanud maksusoodustuse, mis on vastuolus direktiivi ja/või § 4 eesmärgiga?
8. Isegi kui § 4 lõiget 9 tuleb käsitleda nii, et see ei võta üle kuuendat direktiivi, siis kas Euroopa Kohtu otsusega Halifax kehtestatud õiguse kuritarvitamise keelu põhimõte on sellegipoolest asjassepuutuvatele tehingutele kohaldatav, arvestades otsuses Halifax kehtestatud kriteeriume?

⁽¹⁾ Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuues direktiiv 77/388/EMÜ kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta – ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23).

Schenker Ltd 12. mail 2016 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (üheksas koda) 29. veebruari 2016. aasta otsuse peale kohtuasjas T-265/12: Schenker Ltd versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-263/16 P)

(2016/C 243/25)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Schenker Ltd (esindajad: *Rechtsanwalt* F. Montag, advokaat F. Hoseinian, *Rechtsanwalt* M. Eisenbarth)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- tühistada Üldkohtu 29. veebruari 2016. aasta otsus kohtuasjas T-265/12: Schenker Ltd vs. Euroopa Komisjon;
- tühistada komisjoni 28. märtsi 2012. aasta otsuse (juhtum COMP/39462 – Ekspedeerimisteenused (edaspidi „otsus”) artikli 1 lõike 1 punkt a või teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtule;
- tühistada, või teise võimalusena vähendada otsuse artikli 2 lõike 1 punktiga a määratud trahvisummasid, või teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtule; ning
- mõista kohtukulud välja komisjonilt.